

ДЖЕЙМЗ ХАН ИДЕАЛНИТЕ СЪПРУГИ

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1980

chitanka.info

У нас в Неошо всичко започна с Кенди Браун. В по-големите градове такива неща сигурно отдавна стават, но там едва ли някой се е сетил да търси причините.

Бях десетгодишен, когато Кенди дойде при нас от Кензъс сити. Тогава дори и на мен ми беше ясно, че на момиче с такова лице и фигура и дори с такова име не му е мястото в това затънтено място. Тя би трябвало да живее в Ню Йорк и да се снима в рекламите за вечерни тоалети с гол гръб, или пък да рекламира черно дантелено бельо и пенлив сапун. Впрочем тя би могла да представя всякаква стока, но на първо място любовта. И тази дума „любов“ най-добре се съчетава с името Кенди.^[1]

Казват, че модата за женската красота се меки също като модата за роклите. Моят праядо би казал, че краката и талията ѝ са малко тънки, а бедрата и гърдите доста пищни, но всички младежи в Неошо бяха така заслепени от красотата на непознатата, че не смятаха, че у нея трябва да се преразпредели една унция дори.

Вестта за пристигането ѝ се разпространи по градчето по-бързо от оня случай, когато на пощата счупиха флакон с парфюм, получен за някого с наложен платеж. И тя не беше успяла дори да влезе в хотела, когато народът се стече. Някои щастливци успяха да заемат креслата във фоайето, останалите се тълпяха и вдигаха врява като при разпродажба на млади бикове.

Затова пък на мен ми провървя. Като най-малък, успях да се провра до гостенката и видях съвсем отблизо златистите ѝ коси, сините ѝ очи и яркочервените ѝ устни. Тя ухаеше на прясно сено, а аз обожавам тази миризма.

В града изведнъж започнаха да клюкарствуват — най-вече жените, разбира се. Говореха, че е омъжена и че не трябва никой да се надява на успех, защото след нея ще се появи и мъжът ѝ. Други пък казваха, че не е омъжена, макар че ако се съди по годините ѝ, вече ѝ е време. Трети твърдяха, че е вдовица, а някои открито изразяваха възмущението си, че самата ѝ външност издава нейната професия, и къде гледа шерифът, та допуска такова нещо в Неошо и още повече в хотела!

Отначало наричаха гостенката „миси“ Браун — нещо средно между мис и мисиз, без да успеят да разберат има ли мъж. А пък аз узнах това още първия ден. На пръста ѝ нямаше халка, и още нещо...

тя обеща да се омъжи за мен. Обеща ми, след като се регистрира в книгата за гости, която ѝ подаде Марв Кинкейд, дневният дежурен. Марв едва откъсна поглед от нея, за да прочете написаното.

— Кенди! — промълви той и блажено въздъхна.

И също така блажено въздъхнаха всички мъже, които се тълпяха наоколо. Точно тогава се появих аз.

— Мис Кенди, ще се омъжите ли за мен?

Тя ме погледна от горе на долу и се разсмя.

— Как се казваш? — чух аз меденото ѝ гласче.

Дори името си не си спомних веднага.

— Джим — отвърнах.

— Защо не, ще се омъжа за тебе, Джим. Обещавам ти. Само че расти по-бързо.

Но тя не се омъжи за мен, а за Марв Кинкейд, най-невзрачния момък, остана с него в Неошо и си сви уютно гнезденце. Злите езици предсказваха, че този брак няма да го бъде, че тя ще го захвърли или ще го превърне в отчаян пияница, че той заради нея ще бръкне в касата на хотела и ще го затворят, или пък ще го намерят в някое мазе с прерязан гръклян.

Но нищо подобно не се случи. Затова пък Марв престана да се навърта в билиардната и прекарваше вечерите си в къщи. Записа се задочно в институт и в края на краищата стана управител на хотела. Кенди никому нищо лошо не правеше — нито на Марв, нито на другите. Живееше затворено, не клюкарствуваше, не ходеше на гости, с никого не флиртуваше и това, струва ми се, ужасно вбесяваше нашите клюкарки. А що се отнася до градските кавалери, те скоро започнаха да се прехвърлят на други обекти. След сватбата на Кенди в града пристигна Трейси. Човек можеше да ги вземе за близначки, макар че Трейси беше червенокоса и имаше малко по-други черти на лицето. Но и тя също като Кенди беше въплъщение на мъжката мечта: ангел и толкоз, хубавици с разкошна фигурка. Неин мъж стана доктор Уинслоу. Наистина по това време той още не беше доктор, а просто Фред Уинслоу и далеч не беше завиден жених. Затова пък после се потруди и се изучи за доктор. Фред казваше, че е постигнал това благодарение на Трейси.

След Трейси при нас дойде Чучу, след нея Ким, после Далас, а след тях Ейприл. Тогава аз навърших осемнадесет и Ейприл стана моя

жена. Ейприл беше блондинка като Кенди и по фигура много напомняше на нея, сякаш ги бяха отлели от един калъп. Отначало това малко ме безпокоеше: дали пък не съм се влюбил заради приликата? Но Ейприл се оказа идеална жена и аз някога не съжалих за избора си. Намерете друг мъж, който да ви направи такова признание!

Ейприл притежаваше всички достойнства за една добра съпруга. Уравновесена, но не флегматична, ласкава, но не властна, тя се интересуваше от моите работи, но не си навираше носа, където не ѝ е работа. Беше прекрасна готвачка. Не я мързеше да стане рано, за да ми приготви вкусна закуска, а на обед, когато се прибирах в къщи, масата беше сервирана със също така апетитни ястия, но с изчислени калории. За вечеря отново имаше някаква вкусна изненада. Тя ма кърпеше чорапите, зашиваше ми копчетата, гладеше ми ризите, чистеше ми обувките, а когато в Неошо се спускаха щорите, изпълняваше това, което щедро обещаваха лицето и прелестните ѝ форми, и то така, че всеки мъж би бил доволен. И като добавка всяка събота миеше колата. Не зная как е другаде, но в нашия град никой повече не иска от жените.

А нашите клюкарки все още не преставаха да сплетничат.

— Бях искала да зная, откъде ги докарват?

— Ефектно момиче, не споря, но с какво моята Джени е по-лоша? И едва ли такава финтифлюшка умее да пече баници като моята Джейн!

— Кой дявол ги тегли насам, щом са толкова фрапантни? Не са ли могли да си намерят мъже в другите градове?

А някои предвещаваха:

— Тук има нещо ненаред, помнете. Скоро ще видите мъже-несретници!

Но несретниците се оказаха други — тези, които се бяха оженили преди появяването на Кенди. А ония, които се ожениха после, си наредиха живота добре, а в това число, както вече ви казах, беше и вашият покорен слуга.

Постъпих на служба в банката и работих усърдно. Стигнах до поста първи вицепрезидент. Знаех, че след година старецът Бейли ще излезе в пенсия и ще заема неговото президентско място.

Джес Хол, който се ожени за Чучу, завърши юридическия и стана пръв юрист в града. Лиж Симпсън, който взе за жена Ким, беше

избран за сенатор. А Байрон Джордж, мъжът на Далас, притежава мрежа от универсални магазини. Бих могъл да продължа списъка. И след Ейприл дойдоха още много такива момичета и всички те се омъжиха. И техните мъже също преуспяха. А тези, които умряха, дадоха възможност на вдовиците си да се омъжат повторно и да помогнат на новите си съпрузи да направят кариера.

Съжалявах само нашите местни девизи. А те съвсем не бяха мърли. Просто не можеха да издържат на конкуренцията на такива като Ейприл или Кенди.

Но това не е краят. Слушайте по-нататък.

В съботите играехме покер. Събирахме се вечерта в хотела шестимата: Марв, доктор Уинслоу, аз, Джес, Байрон и Лиж, ако последният беше в града. В онази събота, за която ще стане дума, Конгресът беше във ваканция и Лиж си дойде в къщи.

Ейприл не се караше, когато излизах. Тя изобщо никога не се караше. Но имах лошо предчувствие и на прага я попитах:

— Кажи ми честно, не се ли сърдиш, че те оставям?

Тя оправи яката на ризата ми с нежните си пръстчета и ме целуна. Сега тя изглеждаше също такава, както преди двадесет години, дори беше още по-красива.

— Какво говориш — отвърна тя без ехидството, свойствено за някои жени. — Ти си с мен шест вечери от седмицата. Имаш пълно право да се поразвлечеш в мъжка компания. — И ме побутна към вратата.

По време на играта докторът ни в клин, ни в ръкав изведнъж попита:

— Не ви ли се струва странно, приятели, че никой от нас шестимата, щастливо оженени мъже, няма ни дете, ни коте?

Лиж се разсмя:

— Може би затова сме и щастливи. Моите познати, които имат деца, са нервни и изтерзани. Изпадат в истерия от всяка дреболия.

— И все пак, вижте, нито една от дошлите не стана майка — настояваше на своето докторът.

— Хайде пък ти... — опита се да възрази Байрон, но не успя да назове нито една от пристигналите девойки, която да е родила.

— И постепенно в града почти не останаха деца — продължи докторът. — По едно време ми се стори, че младият Фишер или Джонс

чакат отроче, но няма, както виждате.

— А защо? — попита в упор Джес.

— Трябва да ви кажа истината: Трейси е ялова — също така направо отвърна докторът. — Искях да имам деца и преди известно време я пратих на изследване. Като узнах истината — докторът сви рамене, — се помъчих да се утеша с това, че пълно щастие никой не може да постигне.

— А пък аз смятах, че аз съм виновен за това — каза Байрон.

— Също и аз — каза Марв. — Мислех, че е немислимо да виня Кенди.

Ние всички потвърдихме, кимвайки — разбира се, че е немислимо. После дълго мълчахме. Дори забравих, че имам фул.

— И така? — наруших мълчанието аз.

— Какво и така? — попита Марв.

— Как ще ни обясниш това ти като доктор?

— Навярно всички са безплодни — с явна неохота отвърна докторът.

— Но защо? — запита Джес отново. — Защо именно пришълките?

Разговорът прие неприятен обрат. Казах:

— Хайде да си продължим играта.

Но Джес вече беше в обичайната си роля: той винаги се мъчеше да се добере до същността на нещата. Когато говореше в съда, с него беше трудно да се спори...

— Откъде се взеха? Някой питал ли е за това жена си?

Пръв отвърна Марв:

— Кенди дойде от Пасейко, щата Ню Джерси. Видях етикета на куфара ѝ.

— И Чучу също оттам — каза Джес и като помълча, добави: — Сам я попитах.

Ние го погледнахме с уважение, както честните страхливци гледат глупака, който се е осмелил да играе на руска рулетка.

— А какво имат там в Пасейко — попита Байрон.

— Много красиви майки — усмихна се докторът.

Случвало ли ви се е да се намирате в компания, където някой изказва мисъл, а друг пък я подхваща, като ѝ придава нов, зловец смисъл? Сега вече Джес не можеше да спре.

— А разказвали ли са ви за семействата си? Споменавали ли са за баща, майка, братя, сестри?

Всички като един заклатиха глави — не, няма такова нещо. Дявол да го вземе, тук и мен нещо ме прободде, а Марв, той пък извика:

— Кой ги е пръкнал на белия свят там в Пасейко?

Джес сви рамене:

— Може би специална фабрика.

Ние се засмяхме: шегаджия е този Джес!

— Като че ли има фабрики, които произвеждат безплатни стоки — каза Байрон.

— А за стока на кредит не си ли чувал? — Джес презрително присви очи. — Или може би ти водиш сметка за всеки цент, който даваш на своята Далас? Сигурно ѝ даваш по някоя излишна петачка или десетачка, също както и аз. Ти не си направил първата вноска, затова ще ти вземат по двайсет долара всяка седмица в продължение на целия ти живот. Че и повече. По такъв начин в края на краищата изплащаш всяка вещ.

Аз плахо добавих:

— В къщи не виждам и половината неща, за които Ейприл ми е искала пари.

Байрон ни прекъсна сърдито:

— Ние с вас сме достатъчно богати, за да си позволим това. Освен това, ако не беше Далас, аз нямаше да имам толкова. Добрата жена си струва парите.

— Нека е така — примирително каза докторът, — но можем ли да си позволим другото, безплодието? Разбира се, ти, той, или аз можем да минем и без деца. Но ако вземем целия град, нацията, расата? — той ни гледаше, без да се усмихва. — Ако родът на Уинслоу не се продължи, загубата няма да бъде голяма. Но Неошо умира. И Съединените щати също. Раждаемостта спада. Специалистите смятат това за естествено след рекордните цифри през четиридесетте и петдесетте години, но обяснете катастрофалния процент на раждаемост с броя на момичетата, дошли от Пасейко, и всичко ще стане ясно като две и две четири.

— Много глупаво! — възрази Марв. — Никакъв бизнес не може сам да унищожи своя пазар за пласмент.

— Може, щом като точно затова е създаден.

— Нима червените? — промърмори със съмнение Байрон. — Едва ли! По тази линия отдавна е спокойно. Те си имат свои грижи.

— В това число и такива като нашите — спадането на раждаемостта — каза докторът.

— Ако беше така, нашето ФБР отдавна би разкрило това — казах аз, за да охладя фантазията на приятелите си.

— Точно така — потвърди Джес.

— Тогава обясни ми как разбираш това, Джес — попита го Марв. Вместо Джес отвърна докторът:

— Струва ми се, че Джес намеква, че правителството е запланувало спадане на раждаемостта.

— Не, това би било прекалено — Джес го погледна с премрежени очи. — Но нашият град е обречен. За двайсет години нито едно местно момиче не се омъжи, а само тези от Пасенко. През последните пет години в нашия град се роди само едно дете, на Мак Даниелс, когато тя беше почти на четиридесет.

Байрон изпитателно погледна Джес:

— Ти това сериозно ли го казваш?

Джес изтри потните си длани със смачкана носна кърпа.

— Страшно ми става — и това личеше от тона му.

Марв рече със сподавен глас:

— Ти ни наплаши, Джес. Продължавай, щом си започнал. Все едно, няма да мога да заспя.

Джес пое въздух и продължи:

— Сякаш някой ликвидира... човечеството.

— Как така?

На това отговори докторът:

— Учените правят стерилни жени с такова високо качество, че хората не желаят да се женят за други. Още повече че бащинският инстинкт не е вроден. До женитбата ние практически сме лишени от него. За ергена чуждото дете е по-черно от дявола. И като се ожени, той се съгласява да има деца само защото така трябва, а не защото е зажадувал за тях.

А Джес разпери ръце и повтори:

— Нас ни ликвидират. Помните ли преди около тридесет години, в петдесетте години, мнозина се кълняха, че са видели летящи чинийки. После престанаха. А аз пък днес мога да повярвам, че може

би марсианци или венерианци са се появили на Земята и са построили тази фабрика в Пасейко. И по този начин са ни обрекли на самоунищожение.

— А защо им е притрябвало? — попита Байрон.

— Затова, защото Земята е доста изгодно парче недвижим имот — отвърна Джес. — Водопровод, централно отопление, чист въздух. И тук са създали производство и са уредили така, че самите жертви на това производство да го финансират и да спомагат да се разраства. И венерианците чакат своя час. След сто години, а може би и по-малко те ще се явят на Земята и ще завладеят всичко, а бившите стопани ще изчезнат от лицето на Земята. Изгодно, просто и евтино! Не като войната.

— А ако искат да ни унищожат, защо правителството не вземе мерки — каза Марв.

Всички погледнаха Лиж. Нашият сенатор до този момент не беше промълвил нито една дума. Но сега заговори тихо и отмерено:

— Дори и да е истина това, за което говорите, какво би могло да направи правителството? Да речем, че ти каже на тебе, Марв, че твоята Кенди е оръжие за нападение, ти навярно ще се изсмееш, а може и да се разсърдиш и ще гласуваш за друго, а не за такова идиотско правителство. А ако пък властите ти предложат да се отървеш от Кенди, тогава ще се простят с Вашингтон!

— Може би! — бодро отвърна Марв.

— От друга страна ако правителството заповяда да се закрие фабриката в Пасейко и да прекрати пускането на всички тези кенди, ким, чучу и тям подобни, деветдесет и девет процента е сигурно, че някой ще извести на венерианците за това: значи план номер едно се е провалил, пристъпвайте към изпълнение на номер две. А вторият може да се окаже по-страшен. Срещу раса, която може да прави жени по научен метод, и то такива, които могат всичко, освен да бъдат майки, като например моята Ким, срещу такава раса не бих искал да воювам.

Седяхме като попарени. Тази мисъл проникна в нашето съзнание, но беше трудно да се повярва в подобни последствия.

— Почакай — каза Байрон, — ти, Лиж, говориш толкова уверено, а пък това е само твое предположение.

— Не, казах ви истината — отвърна Лиж. — Навярно не трябваше да го разгласявам. Правителството отдавна знае за това.

Може би вие, приятели, сами ще намерите решение. Ние нямаме възможност да направим това. Ако такива факти станат достъпни за широката публика, в Америка ще се вдигне паника и тогава венерианците няма да чакат сто години.

— Все едно, няма да се откажа от Кенди — завика Марв. — Безразлично ми е откъде е тя, но аз от жена си не искам повече. А ако някой поиска да ми я отнеме, нека дойде с оръжие и да си вземе помощници.

— Разбираме те — каза му Джес. — Ние всички изпитваме същото.

Потвърдихме думите му с безмълвни кимвалия.

— Но наш дълг е — продължи той — да принесем жертва. Да се смятаме за войници, а войникът е длъжен стоически да търпи лишения.

Не оставаше нищо друго, освен да се съгласим. И аз така и не спечелил с моя фул.

И ето че ние изпълнихме дълга си. Когато в бъдещия век венерианците се явят на Земята, ще ги чака неприятна изненада.

Пример за това е моят сегашен живот. Вчера затворих банката, чийто президент съм вече аз, минах пеша няколко квартала и стигнах до една малка вила с бяла ограда. Дечицата се втурнаха насреща ми: петгодишният Кит, четиригодишният Кевин, тригодишната Лори, Линда на две години и Карл само на една годинка. Нахвърлиха се отгоре ми като мравки на кора хляб, започнаха да ме дърпат за ръцете, за краката: „Татко, татенце!“ — викаха те в хор освен малкия Карл, който още не умее да говори, но затова пък може така да увисне на врата ти, че не можеш го откъсна.

Вкарах цялата компания в къщата, чувствайки се два пъти по-млад за моите 44 години, и се отървах от тях, пошляпвайки всяко едно веднъж по муцунката, веднъж по дупето.

— Появи ли се — посрещна ме зядливо Джейн, — реши се все пак да отделиш няколко минути за семейството си.

Измърморих нещо в отговор и я клъвнах по потната буза. Тя стоеше до печката и готвеше вечеря за цялата глутница.

— Наистина ли можеш да ни отделиш малко време? — продължаваше тя язвително. — В същност не искаме да лишаваме другите особи от твоето общество.

Преминах в стаята и седнах на любимото си кресло, без да отвърщам нищо. По-добре щеше да бъде да си мълча. Джейн отново бе почнала да се кара. Тя е в осмия месец, а в такъв период става още по-зла от всякога. В същност жените и така и така са си неприятни, но когато го има и това, пази боже! А пък явно се радва, че съм дошъл.

— Един бог знае само колко малко ни трябваш — не мирясваше Джейн. — Можеш да станеш и да си тръгнеш, когато си искаш.

— Добре, миличка — казах аз, но знаех отлично, че сега не трябва да си тръгвам.

— Само защото плащаш сметките ли, си въобразяваш, че си стопанинът тук? — беснееше Джейн и размахваше лъжицата пред носа ми. — Имай пред вид, че...

И все пак ще ви кажа, че венерианците извършиха една сериозна грешка. Те бяха забравили, че човешките индивиди не са еднакви: жените са моногамни, а мъжете — полигамни. Аз мога да изтърпя характера на моята Джейн. Това до известна степен внася разнообразие. Та нали слушам такива тиради само една вечер от седмицата. А когато стане съвсем непоносимо, мога да стана и веднага да си отида. Да си отида в къщи при Ейприл.

[1] Кенди на английски означава сладкиш. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 15,16/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.